

پایدارسازی معماری مسکونی با توجه به عوامل معماری روز؛ نمونه موردی شهر قروه

احد نژاد ابراهیمی*، امیرحسین فرشچیان^۲ فاطمه اوسطی^۳،

۱-استادیار دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه هنر اسلامی تبریز

Ahadebrahimi@tabriziau.ac.ir

۲-دانشجوی دکتری تخصصی معماری اسلامی دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه هنر اسلامی تبریز

AmirHoseinFarshchian@Tabriziau.ac.ir

۳-دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه ایرانمهر قروه

Fatemeh.osati2017@gmail.com

چکیده

از ابتدای بوجود آمدن یکجانشینی و تمدن های اولیه شهری تا عصر ماشینی حاضر، سکونت یا به عبارت امروزی مسکن مهمترین و ضروری ترین نیاز انسان به شمار می رود مسکن به عنوان محلی برای سکونت آسان در طول زمان مورد توجه بوده است و تمهیدات مختلفی برای بهبود آن و هرچه نزدیک تر شدن به شرایط آسایش روانی و فیزیکی انسان صورت گرفته است. بعد از انقلاب صنعتی با شکل گیری عصر پایداری، معماران و شهرسازان برآن شدند تا مسائل و مشکلات مربوط به مسکن را برطرف و تا حد امکان آنها را کنترل نمایند. این مشکلات ناشی از بی توجهی به موضوعات عدیده ای است اتمام انرژی و از بین رفتن منابع طبیعی و محیط زیست را به معظلی فراگیر و مشترک خصوصا برای کشورهای در حال توسعه تبدیل کرده است. و این موضوع به عنوان بحث مهمی در معماری روز در تمام کشور ها از جمله ایران می باشد. یکی از مباحثی که طی یکی دو دهه گذشته مطرح شده و به عنوان موضوع روز دهه آخر قرن بیستم انتخاب شده و از سوی سازمان ملل به عنوان دستور کار قرن بیست و یکم تعیین گردیده توسعه پایدار می باشد. به عبارت دیگر، لحاظ کردن اصل پایداری در طرحها و برنامه های توسعه به یک هدف کلی شده، هدفی که نهایی ندارد و حالتی مستمر است. مشخصات کلیدی این طرح برابری بین نسلها از نظر اجتماعی، جغرافیایی و اداره جامعه، حفاظت از محیط زیست و زندگی در چارچوب ظرفیت تحمل آن، استفاده حداقل از منابع غیر قابل تجدید، بقای اقتصادی و تنوع، و رفع نیازهای اساسی انسان می باشد. که در این مقاله به پایدار سازی در مسکن شهرستان قروه را مورد مطالعه قرار داده است.

واژه های کلیدی: مسکن؛ معماری پایدار، معماری روز، شهرستان قروه

۱- مقدمه

با توجه به اینکه بیش از ۳۰ درصد کل انرژی مصرفی ایران در ساختمان های مسکونی مورد استفاده قرار می گیرد، طراحی و استفاده نامناسب از این ساختمان ها و عدم سازگاری مواد و مصالح مورد استفاده با اقلیم و شرایط منطقه، می تواند باعث اتلاف مقدار زیادی از انرژی ورودی به ساختمانها شود و با توجه به این نکته که سیر طراحی شهری و معماری سنتی ایرانی همواره در راستای کشف آهنگ طبیعت، استفاده از انرژیهای تجدید پذیر و ساختن بناهایی با کمترین مصرف انرژی بوده، در نتیجه معماری سنتی ایران می تواند ما را برای رسیدن به این هدف که همانا کاهش مصرف و اتلاف انرژی در بخش ساختمانهای مسکونی است، نزدیک سازد. در بحث توسعه پایدار و به طبع آن معماری پایدار اینکه هر ساختمان باید با بستر و محیط طبیعی پیرامون خود تعامل داشته باشد به امری بدیهی مبدل شده است. قسمت بحث برانگیز و مورد توجه این امر چگونگی برقراری تعامل و نوع تدابیر در نظر گرفته شده میباشد. این درست همان م طلبی است که سالها پیش ساکنین این مرز و بوم با مهارتی ویژه از آن بهره جسته اند و با اجرای فنون و قواعد خاص در زمینه استفاده بهینه از انرژیها و منابع طبیعی